

<i>kisgyerek vagyok</i>	<i>katona vagyok</i>
<i>részeg vagyok</i>	<i>beteg vagyok</i>
<i>vőlegény vagyok</i>	<i>sebesült vagyok</i>
<i>marhapásztor vagyok</i>	<i>nem vagyok</i>
<i>gyümölcsrabló vagyok</i>	<i>vizsgáló vagyok</i>
<i>szerető vagyok</i>	<i>temető vagyok</i>
<i>itt itt itt</i>	

*helyet keresnem minek is kellett ebben
a világban? helyet keresnem azért is
kellett ebben a világban hogy ezt a
pillanatot megtaláljam hívnám ha
tudnék második személyben beszélni*

RITÓÓK JÁNOS

Küldjétek el hozzám

*Az utcasarki részeges cipész
s az égbe gondolt józan-álmú isten
boldogságához nem lehet közöm.*

*A cipész
vasárnap délelőtt
fekete ünneplő ruhában
kisfiát kézenfogva
hűs józansággal
a városba elindul.*

*Az isten
vasárnap délelőtt
fekete ünneplő ruhában
nagyfiát kézenfogva
szent részegséggel
a lelkekbe elindul...*

S a hétköznapok!

*Öklömnyi síró csecsemők,
alig-totyogó szőke lurkók,
óvodás, szende-képű srácok,
lenyalt-frizurás kakasok,
első-szerelmes lány-bolondok,*

*géptől-igézett komoly férfiak,
s őszülő halántékkal is
apák őrző tekintetét
magukon sejtő szép fiak...*

*Naponta látom őket:
utcán, autóbuzson,
mozi előtt és iskolában —
állnak, rohannak, bandukolnak,
tanulnak, isznak vagy ölelnek,
kurjongatnak és dudorásznak.*

De sohasem látom meg Őt.

*Lehet, hogy könyörögni
vagy ordítani kellene:
„Fiúk, küldjétek Őt el hozzám,
ott kell hogy legyen köztetek...”*

*De néma csend.
A világ összes fiai
— kezük apjuk kezében —
haladnak tovább útjukon.*

Hát nincsen senki,
cipész vagy isten gyermeke,
hogyan megsajnáljon

egy fiatal apát,
ki férfi-léte hajnalától
apátlan fiát keresi?

Anyám keze

Anyám keze:
a nagyvilágba behajózó
bölcsmőnek tiszta fedele.

Anyám keze:
arra a régen-volt papírra
első betűmet írta le.

Anyám keze:
fiáért hittel hadakozva
lett élet-varokkal tele.

Anyám keze:
negyvenfokos lázálmaimban
vadul kapaszkodtam bele.

Anyám keze:
aggódó reszketését hozza
minden hozzám írt levele.

Anyám keze:
de jó lenne, hogyha lehetne
síromnak tiszta fedele...

Tomcsányi 1971.